

Doslo 16. XII. 1930
krat. prilog.

Poštnina plačana v gotovini

Roman

Številka 2 Din

Naročnina: 1 mesec 8 Din,
1/4 leta 20 Din, 1/2 leta 40 Din,
vse leto 80 Din. — Račun
poštne hranilnice v Ljubljani
štev. 15.393. — Dopisi: „Ro-
man“, Ljubljana, Breg 10-12

Tednik za vse / Izhaja ob sobotah Ljubljana, 20. XII. 1930

Leto II. - Štev. 51

BANDIT MORAN

(v sivem klobuku, s cigareto v ustih) skriva obraz pred fotografiji, ko ga vedejo na policijo k zaslišanju.
(K naši seriji člankov o čikaških banditih)

Nj. Vel. kralj je podpisal zakon, s katerim se pošta, poštna hranilnica, brzovjav in telefon, avtomobilski promet in gradnje železnic prenese iz gradbenega ministrstva v prometno.

Jugoslovanski zunanji minister dr. Marinković je odpotoval v Ate-ne, kjer se je sestel s predsednikom grške vlade Venizelom in grškim zunanjim ministrom Mihalakopulom.

15. t. m. je umrl v Gradcu dr. Friderik Pregl, univ. prof. in naš ljubljanski rojak. Pokojnik je bil znamenit kemik; zato je leta 1925 tudi dobil Nobelovo nagrado za kemijo.

Finančni minister je izdal navodila za izvedbo sklepov vlade o ugodnostih pri poravnavanju davčnih zaostankov.

Prošli teden je Ljubljano in Maribor obiskal svetovni šahovski mojster Rus dr. Aljehin. V obeh mestih se je udeležil simultanke, ki je šela v Ljubljani 35 igračev, v Mariboru pa 29. V Ljubljani je mojster izgubil dve partiji (Julij Gabrovšek, Ivan Židan), remiziral sedem, ostale je dobil. V Mariboru je izgubil štiri partije (prof. Stupan, Bogdan Pušenjak, Janez Ferenčak in trgovski pomočnik Kukovec), dve remiziral, ostale dobil. Oba rezultata, ljubljanski in mariborski, sta častna za naš šah.

14. t. m. se je med Drenovim gričem in Logom zaletel vrhniški avtobus v vrhniški vlak. Avtobus je zgorel, sedem potnikov je hudo ranjenih, šofer Mihevc pa je v bolnici še isti dan podlegel ranam in opeklinam. To je največja avtobusna nesreča, kar se jih je doslej pripetilo v naših krajih.

V sušaškem pristanišču se je zrušil most, na katerem je bilo 60 ljudi, ki so padli v morje. Nesreča je zahtevala 4 smrtne žrtve.

V Pirenejih v Španiji je pred dnevi izbruhnil med vojaštvom uper. Vlada je v vsej državi proglašila obsedno stanje.

Iz Londona poročajo, da se pripravljajo veliko mednarodno agrarno posojilo pod protektoratom Društva Narodov. Posojilo bi se po do-ločenem ključu razdelilo med Jugoslavijo, Avstrijo, Rumunijo, Madžarsko, Poljsko in Bolgarijo in bi se smelo rabiti le za povzdigo kmetijstva in omiljenje agrarne krize.

Nevo francosko vlado je sestavil senator Steeg. Listi ji dajejo kratko življenje.

Smrtni megli v Belgiji so odkrili vzrok: hlapi strupenih plinov iz bližnjih tovarn cinka. Do zdaj je že čez 100 mrtvih.

Copyright by Agence Littéraire Internationale, Paris

Bandit, ki je že dvajsetkrat ušel smrti

(Glej članke v 44., 45., 46., 47., 48., 49., in 50. številki „Romana“)

„Nadejam se, da mu bo moj po godu.“

„Poskusil bom stvar pripraviti.“

O' Donnel, ki se s svojim pravim imenom zove Edward — priimek Spike si je pridobil zaradi svoje nenavadne velikosti: spike (izg. spajk) pomeni dolg žebelj — mi ni neznan. Predvsem zavzema jako častno mesto na seznamu osemindvajsetih sovražnikov javnosti. Tudi to mi je znano, da je Spike, čeprav ima za seboj komaj štiri-deset let, najstarejši čikaški gangster in da ima na vesti že celo vrsto zločinov. Tudi „ne-smrtni“ mu pravijo, ker je že dvajsetkrat na uprav čudežen način ušel smrti.

Njegovo sedanje razmerje do Ala Capona je precej nejasno. Toda bili so časi, ko sta se besno pobijala in je to sovraštvo moral plačati z glavami nekaterih svojih ljudi. Njegovi sovražniki še vedno niso izgubili vsega upanja, da ne bi tega žilavega Irca spravili na kolena.

Zato me niti ni presenetilo, da se je Spike O' Donnel, ki sem ga po več posredovalcih prosil za sestanek, dolgo dal prositi, preden mi ga je dovolil. Nekega dne, ko sem že skoro obupal nad tem, da bom kedaj videl v vsej njegovi dolgoti slovečega banditskega starosta, mi reče moj posredovalec:

„Danes popoldne točno ob dveh pojdeva na izprehod v neko ulico. Spike O' Donnel mi je obljubil, da pride tudi on v isto ulico.“

In tako se je zgodilo. Komaj sva bila storila nekaj korakov

na razgretem asfaltnem pločniku, ko nama pride naproti jako visok gospod v nenavadno elegantni obleki. Stopal je z velikanskimi koraki, v ustih je imel debelo smotko, roke je tiščal v žepe in nezaupljivo je gledal okoli sebe.

Moj spremljevalec naju predstavi. O' Donnel skloni svoj velikanski gornji trup. Ali naj se pomeniva kar tu na cesti, ki je ob tej uri prepolna ljudi?

SPIKE O' DONNEL NE PIJE ALKOHOLNIH PIJAČ

Nihče pač ne bo trdil, da obrekujem Irce, če rečem, da niso neprijatelji kapljici dobrega whiskyja. Tega sem se spomnil in meneč, da si bom s tem pridobil v dolgem Irču prijatelja, sem ga povabil:

„Kako bi bilo, če bi stopila v kak lokal, kjer še „pravega“ točijo?“

„Kaj?“ je zategnil Spike O' Donnel, „mišlite, da me boste zaveljali k pijači? Jaz pa alkohol, ha, ha!“

S temi besedami me je potrotiljal po ramenu, prijazno, a s silo, pod katero bi se vol podrl:

„Kaj res ne veste, da v vsem svojem življenju še nisem pokusil alkohola? Jaz vobče ne pičem.“

Pri teh besedah se mu obraz raztegne v spaček, kakor da mu hoče slabo postati od gnusa.

„In vendar se imate baš alkoholu zahvaliti za svoje bogastvo.“ mu oporečem.

Instinktivno mu seže roka po ovratnici, kjer se je lesketal briljant, velik ko lešnik.

„O, da, nekaj denarja sem že zaslužil, od kar se ukvarjam s tem poslom.“

A zdajci ga obide neki divji odpor. Rad bi mi dokazal, da je na dnu svojega srca čisto, spodoben človek.

„Jaz, tako imenovani sovražnik javnosti, sem otrok Čikaga. V klavnicah me vsi poznajo, saj sem se v tistem delu mesta rodil. Nešteto zločinov me obdolžujejo. Saltis (neki bandit) me je hotel spraviti s poti, a jaz se nisem niti poskusil maščevati. Desetkrat so me že hoteli ubiti. Ranili so me, ubili pa ne. Bog tega ni dopustil.“

Tako torej, zdaj je prišel celo Bog v te krvave čikaške istorije!

„Na vse mogoče načine so me že hoteli spraviti s sveta,“ je nadaljeval Spike O'Donnel. „Še ni dolgo tega, kar je prišlo do nekega skandala z igralskim avtomatom. Dva taka aparata je policija zaplenila, pozneje pa ju je našla v nekem „speakeasyju“. Na podlagi številk, ki so bile na njih, so ugotovili, da gre za ista aparata. Brez dvoma so policisti zaplenjena avtomata spet dalje prodali. Šest policijskih kapetanov se je kompromitiralo pri tej aferi, in vendar so mene obdolžili, da sem imel prste vmes... mene!“

In Spike O'Donnel je vzdihnil:

„Kako slabo me ljudje poznajo. Sicer imam res nekoliko popisano mladost...“

S temi besedami je Spike O'Donnel diskretno namignil na seznam svojih policijskih in sodniških kazni, nato pa je ponosno nadaljeval:

„Danes sem dober rodbinski oče... Povedal sem vam že, da ne pijem, in to je res, brezpogovorno res. Docela in popolnoma „suh“ sem. Bolj suh kakor vsi čednostni pridigarji, ki bi me radi spravili pod vislice. Vrh tega sem tudi jako pobožen mož. Le vprašajte šentpeterskega župnika in tamošnje očete frančiškane! Vsako nedeljo sem tam pri enajsti maši in vsak mesec

grem k izpovedi. Tak je Spike O'Donnel!“

SENZACIJONALNA FOTOGRAFIJA

Trenutek se mi je zdel primeren za vprašanje, ali bi Spike O'Donnel pristal na to, da se fotografira z menoj.

Namestu odgovora me je obsul pravcati vesoljni potop irskih kletvic. Toda polagoma se je pomiril, ko sem mu namignil, da bi ta fotografija, sneta v srcu Čikaga, dokazala preganjaljoči ga policiji, da se ne skriva, njegovim sovražnikom pa, da se jih ne boji.

Na mah je O'Donnel navdušen nad mojim predlogom.

„Pri Jupitru,“ vzklikne, „mislil ni tako slaba! To bo fotografija, ki bo Ameriko presenetila.“

Obljubil mi je nato, da mi bo že sporočil dan, ko se bova dala fotografirati, in je dodal, da si bo kraj snetja sam izbral po svoji volji.

Že se je hotel posloviti, ko sem mu zadal še vprašanje, ki mi je ves čas viselo na jeziku:

„Ali je res, da dobavljate, čeprav ste na seznamu osemindvajsetih sovražnikov javnosti, da dobavljate premog mestni upravi?“

„I, seveda,“ zategne smec se. „In mislim, da se nihče ne more pritoževati nad mojimi dobavami. Moje blago je najboljše.“

Vendar je dolgo trajalo, pre-

Diskretna prijateljica

Nič manjše pozornosti kakor tragična smrt senatorja Joycea, o kateri sem že pisal, ni zbudil v Čikagu tragični konec proslulega bandita Dannyja Valla, revolverskega junaka iz Caponove tolpe. Njega so osumili, da se je udeležil strašnega pokolja na dan sv. Valentina, ki je stal Moranovo tolpo šest ali sedem ljudi.

Toda bandit je že prej in tudi pozneje storil še celo kopi-

den se je O'Donnel odločil izpolniti dano besedo. Za sestanek je določil primeren prostor na bregu jezera, ravno nasproti čikaški trgovski zbornici, ki je posebno ogorčena protivnica banditov.

MOLK — ČASTNA ZADEVA

Pod vodstvom moža, ki je posredoval moje seznanjenje z O'Donnelom, si naposled izberem izmed šestih predlaganih fotografov najmlajšega, o katerem so mi povedali, da je ne samo jako spreten, nego tudi vse prej ko radoveden.

Spike O'Donnel je prispel ob napovedani uri, a ne peš in tudi ne sam, nego v prekrasnem avtomobilu v spremstvu dveh prijateljev.

Med tem ko ga je fotograf snemal,*) sta njegova prijatelja pozorno gledala na vse strani, da se ne bi od kod prikradli nepoklicani „prijatelji“.

„Pozor, mir! Še eno sliko!“

V pavzi med obema snemanjima se Spike O'Donnel zadovoljno pogladi po prsih.

„Ali nisem zdalek prekrasna tarča za vse one, ki jim je žal, da sem še pri življenju? Toda mene ti prekleti idijoti ne dobe!“

V tem nam mladi fotograf, ne da bi se zmenil za kletvice pobožnega banditskega staroste, sporoči, da je stvar v redu in končana. Stiskanje rok na vse strani. Lepi avto odpelje Spika in njegovo spremstvo.

Staroste čikaških banditov nisem videl nikoli več.

co de'anj, zaradi katerih ga je policija vodila v evidenci. Že sam vlom v poštno blagajno v Polk-Streetu mu je baje vrgel 400.000 dolarjev (svojih 25 milijonov dinarjev).

Danny Vallo je živel veselo in razbrzdano življenje v družbi lepih žensk.

*) To sliko je priobčil „Roman“ na naslovni strani v 44. številki dne 1. novembra t. l.

H. R. HAGGARD:

Žena z večno mladostjo.

Ta roman je začel izhajati v 42. številki „Romana“. Današnje nadaljevanje je deseto. Novi naročniki naj pri naročilu izrečno zahtevajo še prejšnjih devet številk.

„Ah, ti volkovi!“ reče ona. „Še vidim pred seboj njihove zoprne obraze! Torej oni so razpeli Mesijo na križ! O, verjamem. Njim ni bilo do tega, da je on sin živega Boga, ako je to bil — toda o tem bova drugič govorila. Njim ni bilo sploh do nobenega boga, naj bi bil prišel med nje v še tako veliki slavi in sijaju. Torej oni so ubili Mesijo... Nu, zato so danes raztreseni po zemlji!“

Presenečen jo pogledam.

„Oprosti, kraljica, toda meni je vse to tako čudno. Minilo je najmanj že dva tisoč let, kar je židovski Mesija umrl na Golgoti. Kako da potem govoriš o vsem tem, kakor bi bila tudi ti takrat živela? Kako naj človek živi dva tisoč let? Zakaj se mi rogaš, kraljica?“

Ona se nasloni na posteljo in začutim, kako mi njene oči prodirajo v dušo.

„O, človek.“ reče po kratkem premolku počasi in s poudarkom. „Zdi se mi, da je mnogo stvari na zemlji, o katerih ti nimaš niti pojma. Ali mar tudi ti misliš kakor Židje, da vse na svetu umre? Ne, nič ne umre. Smrti ni, samo Izpremembra je... Vidiš, tujec,“ tu se njen glas nenadoma izpremeni, „vidiš, jaz, Aješa — tako mi je ime — čakam nekoga, ki sem ga ljubila, da pride spet na

svet... tu zdaj koprnim po njem in ga čakam, ker vem, da mora priti. Ali misliš, da bi drugače ostala tukaj, jaz, ki sem mogočnejša in lepša od grške Helene, o kateri so Grki peli in katere modrost je bila večja od Salomonove? Jaz, ki poznam skrivnost zemlje in njena bogastva, jaz, ki sem nekaj časa vladala tudi nad Izpremembro, ki jo vi imenujete Smrt — ali bi mar živela tu med divjaki, ki so nižji od divjih zveri?“

Božična številka „ROMANA“

izide že

prihodnji torek.

Opozarjamo nanjo vse kupovalce v trafikah in knjigarnah, da si jo pravočasno rezervirajo, ker izide

v povečanem obsegu

in

z izbranim gradivom

in bo povpraševanje po njej

gotovo veliko!

„Ne vem,“ odgovorim ponižno.

„Tu čakam na svojo ljubezen. Moje življenje je bilo mogoče slabo, ne vem — kdo pač ve, kaj je dobro in kaj zlo? Toda prišel bo dan, morda šele čez pet tisoč let, ko se bo on spet rodil na svet, in takrat bo poslušal zakon, ki je močnejši od človeške pameti, in me bo poiskal tukaj, kjer me je nekoč spoznal, in njegovo srce bo zletelo k meni, čeprav sem grešila zoper njega;

pa tudi če me ne bi spoznal, me bo ljubil — zaradi moje lepote.“

Ves osupel nad temi besedami nisem vedel, kaj naj rečem. To, kar je govorila, je daleko presegalo mojo pamet.

„Nu, dobro, kraljica,“ rečem, „četudi je res, da se ljudje na novo rodijo na svet, s teboj vendar ni bilo tako, če sem te prav razumel. Ali nisi nikdar umirala?“

Ona me ostro pogleda, nato pa odgovori:

„Res je, nikdar. In sicer zato ne, ker sem nekoč, malo po naključju, malo pa po studiranju odkrila eno izmed velikih skrivnosti sveta. Povej mi, tujec: če je življenje, zakaj se ne bi moglo to življenje za neko dobo tudi podaljšati? Kaj je deset, dvajset ali petdeset tisoč let v zgodovini življenja? Nič. V dveh tisočih let se te votline niso niti najmanj izpremenile; nič se ni izpremenilo razen živali in ljudi. V tem ni nič čudnega, samo če razumeš. Življenje samo po sebi je čudovito, nič čudovitega pa ni, da se dá podaljšati. Toda večno nihče ne more živeti, ker priroda ni večna, nego mora tudi človek umreti. Ne poznam vseh skrivnosti prirode, toda toliko jih le poznam kakor do zdaj še nihče. Tebi je vse to tajinstveno in nerazumljivo in te ne maram več mučiti s tem. Drugič ti bom obširneje o tem govorila, če se mi bo dalo. Čudno se ti vidi, kajne, kako sem zvedela, da prihajate v to deželo, in kako sem rešila vaše glave pred razžarjenim loncem?“

„Da, čudim se, kraljica.“

„Poglej v tole vodo!“ reče in pokaže na oni basén.

Vstanem in pogledam, a voda se tisti mah skali; nato se spet zbistri in jasno zagledam na bellem dnu čolna v onem strašnem kanalu. Vidim Leona, kako spi na dnu čolna, ogrnjen s plaščem, da se obrani komarjev, in vidim sebe, Joba in Muhameda, kako vlečemo čoln proti obali.

Ves bled in trepečoč od groze odskočim.

„To je čarovnija!“ vzkliknem. Spoznal sem namreč oni prizor.

„Ne, ne, Holly, to ni čarovnija,“ odgovori ona, „nego tvoje neznanje. Čarovnije ni, obstoji samo poznavanje prirodnih skrivnosti. Ta voda je moje zrcalo, v katerem gledam, kaj se dogaja, če me prime volja, da pogledam, toda verjemi mi, da se to jako redko zgodi. V tej vodi ti pokažem vse, kar bi hotel videti v preteklosti, če je kako v zvezi s tem krajem ali z menoj ali pa s teboj. Pomisli samo na kakega človeka in tisti mah se bo pokazala njegova slika v tej vodi.“

Vidiš, tako sem jaz ravno mislila o onem kanalu, kakšen je bil pred dvema tisočema let, ko sem plula v to deželo — in glej! takrat zagledam ladjico in tri ljudi, ki jo vlečejo, enega pa vidim, kako leži v ladji. Nisem mu videla obraza, toda zdel se mi je krasen dečko. Nu, in poslala sem ljudi, da vas rešijo.

Zdaj pa idi! Ne, povej mi še kaj o tem mladeniču, Levu, kakor mu pravi ta stavec. Hotela bi ga videti, toda praviš, da je bolan od vročine...“

„Jako bolan je,“ odgovorim žalostno. „Ali bi mogla kaj zanj storiti, kraljica? Saj vem, da toliko znaš in umeš!“

„Seveda znam in lahko ga ozdravim; toda zakaj govoriš s tako žalostnim glasom? Ali ti je sin?“

„Posinovljenec, kraljica. Ali želiš, da ga privedem predte?“

„Ne. Kako dolgo ga že mori vročina?“

„To bo danes že tretji dan.“

„Dobro. Naj leži še en dan. Morda bo sam premagal bolezen in to bi bilo mnogo bolje, kakor da bi mu jaz morala dati zdravilo, zakaj vsako zdravilo je ne-

varno sreč. Če pa mu jutri še ne bo bolje, ga privedi k meni. Povej mi, kdo mu streže?“

„Naš beli sluga, ki mu Bilali pravi Svinja, in še neka ženska, Ustana po imenu, lepa ženska iz te vaše dežele, ki se je zaljubila vanj, takoj ko ga je zagledala; od takrat je neprestano pri njem, kakor je običaj tvojega naroda, kraljica.“

„Mojega naroda! Ne govori mi o mojem narodu! Ti sužnji niso moj narod, psi so, ki izpolnjujejo moje zapovedi. Kar se pa tiče njihovih običajev, zame ne veljajo. Tudi to ti rečem, da me ne imenuj kraljico, ker sem sita laskanja, nego mi reci Aješa, ker mi to ime zveni sladko v ušesih in mi je lep odmev iz preteklosti. O tej Ustani nič ne vem. Morda je to ona ženska, o kateri mi nekaj pravi, naj se je pazim. Počakaj, takoj bova videla.“

S temi besedami se skloni, potegne čez vodo in se ostro zagleda vanjo.

„Poglej,“ mi zapove, „ali je to tista ženska?“

Pogledam v vodo in zapazim na mirni gladini obris Ustaninega obraza. Bila je sklonjena in je gledala z očmi, v katerih se je izražala neizrekljiva nežnost, predse, in lasje so ji padali na pleča.

„Da, ona je,“ rečem s tihim glasom. „Leona gleda, kako spi.“

„Leona!“ vzklikne Aješa z nekim čudnim glasom. „To je latinski izraz za ‚Leva‘. Torej je to pot Bilali le prav pogodil ime. Čudno, zelo čudno,“ ponavlja nato kakor bi govorila sama s seboj. „Taka podobnost... ne, ne, to ni mogoče!“

Nemirno potegne še enkrat po vodi. Voda se skali in slika izgine.

„Ali bi rad še kaj vedel, preden odišes, Holly?“ me vpraša čez čas. „Ali imaš še katero željo?“

„Želim, Aješa,“ odgovorim pogumno, čeprav se mi na obrazu ni videl ta pogum, „želel bi videti tvoj obraz.“

Ona se takrat zasmije z glasom srebrnega zvonca:

„Premisli dobro, kaj govoriš, Holly, premisli! Saj poznaš stare

Najlepše darilo

*Za vsako roko
primerno pero.*

*Amer. zlata nalivna
peresa, najnovejša,
v 4 barvah in vseh
velikostih za vsako
pravo z garancijo
za vse življenje*

220-
330-
390-

Samo pri
A. PRELOG
Ljubljana
Marijin trg

**Specijalist za pisarniške
stroje in nalivna peresa.**

grške pripovedke o bogovih. Ali se ne spominjaš Akteona, ki je umrl, ker je preveč gledal v Lepoto? Če ti pokažem svoj obraz, si boš morda izgrizel srce v brez-nadnem koprnjenju. Kajti jaz nisem ustvarjena zato, nisem ustvarjena za nobenega moža, razen za enega, ki je nekoč živel, a se še ni vrnil v življenje."

„Kakor želiš, Aješa,“ odgovorim, „toda jaz se ne bojim tvoje lepote. Odvadil sem svoje srce ženske lepote, ki mine kakor cvet.“

„Motiš se,“ odgovori ona, „Lepota ne mine. Moja lepota živi kakor živim jaz. Toda če že hočeš, da ti ustrezem, ti storim po želji; samo ne srdi se name, če te strast premaga. Nikoli človek ne pozabi lepote, kadar mu jo jaz pokažem. Zato tudi hodim ogrnjena pred temi divjaki, da me ne začno nadlegovati in da mi jih ni treba ubijati. Torej hočeš, da se ti pokažem?“

„Hočem!“ odgovorim. Radovednost me je čisto premogla.

Takrat vzdigne ona svoje okrogle bele lehti — takih lehti še nikoli nisem videl — in počasi, jako počasi odpne zaponko pod lasmi... In zdajci pade cela koprena na tla, moje oči pa zajamejo njene oblike, ki so bile ogrnjene še z belo kopreno: in v tej tančici se je še bolj odražala živost tega božanskega telesa, v katerem je bilo več življenja kakor v življenju samem, in neke kačje dražesti, ki je bila nadčloveška.

Na svojih drobnih nožicah je imela sandale, spete z zlatimi zaponkami. Členki na nogah so ji bili bolj dovršeni kakor bi jih mogel napraviti še tako velik umetnik. Za pasom je bila tančica pripeta z dvoglavo kačo iz čistega zlata; nad njo se je telo belo napanjalo v tenčici, le na grudih se je koprena spuščala. Lehti in vrat so bili goli.

Pogledam ji v obraz in — prav nič ne pretiravam — odskočim oslepljen in očaran. Čul sem že o lepoti božanskih bitij, a zdaj sem jo gledal z lastnimi očmi; samo da je bila ta lepota

Že zdaj Vam povemo,

da bo naš novi roman, ki ga začnemo priobčevati sredi januarja prihodnjega letnika,

prijetno presenečenje

za naše čitatelje. Nič drugega Vam za zdaj ne izdamo, le na uho še tole: novi roman

se odigrava v naših krajih!

navzlic vsej svoji čistosti in očarljivosti nekako demonska — vsaj name je tako delovala. Kako naj jo opišem! Ne morem — ne morem! Ni ga človeka, čigar pero bi moglo le od daleč zapisati to, kar sem videl. Mogel bi govoriti o velikih, globokih očeh neke mirne črnine, o širokem, plemenitem čelu in o nežnih, ravnih črtah. Toda naj so bile te črte še tako lepe, prelepe, vendar njena lepota ni sestajala iz njih. Sestajala je iz celotae njene veličastne pojave, iz nekega izraza mirnega mogočja, ki je obdajalo njo vso.

Nikoli prej nisem slutil, do kakšne popolnosti se utegne popeti Lepota, do kakšnega veličanstva; a vendar je bilo to veličastje ne angelsko nego demonsko. Njeno lice se razodevalo mlado žensko komaj tridesetih let, v popolnem zdravju, v prvi zreli lepoti velikega izkustva in globokega poznanja tu-

VSAK DAN 1 VPRAŠANJE

Odgovori a 10. strani

1. Koliko zob ima otrok in koliko odrasel človek?
2. Kakšne narodnosti je bil skladatelj Frédéric Chopin?
3. Kako dolg je kitajski zid?
4. Kako dele Kitajci dan?
5. Kaj je insulin?
6. Koliko tehtajo židna opeka?
7. Kako dolgo bi moral voziti najhitrejši brzovlak, da bi prevozil razdaljo med zemljo in mesecem?

ge in strasti. Niti usmev, ki je ležal v kotih njenih ust, ni mogel skriti one sence greha in brige. Odsevala ji je iz oči, odsevala iz vsega njenega veličastja, kakor da hoče reči:

„Glej me! Lepša sem od vsake ženske, nesmrtna sem in polbožja; spomin me goni iz veka v vek, strast pa mi je kažipot; zlo sem storila in z nesrečo seznanjala rod za rod, in tako bom delala zlo do konca dni, dokler ne pride dan mojega ksanja.“

Neka magnetna šila mi ni dala, da bi odtrgal oči od nje; čutil sem, kako pólje po meni čudno mrtveč tok.

Ona pa se je smejala! O, kako muzikalno se je smejala!

Zdajci pa pokima z glavico proti meni — z neznansko ko-ketnostjo, ki bi ji jo zavidala celo Venera.

„Človek nepredvidni,“ reče. „Videl si, kar si hotel videti kakor Akteon; toda pazi, da tudi ti ne pogineš kakor Akteon, zlomljen od strasti. Tudi jaz, Holly, sem namreč božansko bitje, ki se ga nihče ne sme dotakniti — nihče razen enega, a to nisi ti. Ali si se dovolj nagledal?“

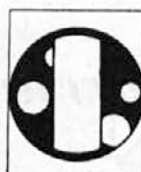
„Videl sem lepoto in oslepel,“ odgovorim in dvignem roko, da si zakrijem oči.

„Nu, kaj sem ti rekla? Lepota je ko blisk; mamljiva je, pa tudi podira — zlasti drevje, Holly!“

Nato se spet zasmije in pri-kima z glavo.

Mahoma pa se njen smeh utrne in skozi prste opazim, da se ji je lice zmračilo. Njene velike oči zasijejo v nekem izrazu, v katerem se je groza borila z neko brezupno nado, ki je vstajala iz globine njene temne duše. Njeno ljubeznivo lice postane trdo, njene graciozne, nežne oblike pa se zdajci napno.

„Človek,“ sikne in sune z glavo kakor kača, kadar se pripravlia na naskok. „Od kod ti ta skarabej na prstu? Odgovori, ali pa te, tako mi živega Boga, na mestu pobijem!“

Posojeni dežnik

„Pred štirinajstimi dnevi sem vam posodil dežnik in šele zdaj mi ga vračate.“
„Oprostite, saj nisem jaz kriv, da je tako dolgo deževalo.“

Zebre

V cirkusu vidi otrok prvič zebre.
„Poglej, mamica,“ pravi, „to so pa konji v kopalnih oblekah.“

Zmota v stvarstvu

Kmet sedi pri kozarcu vina in nekaj premišljuje. Gostilničar ga vpraša, kaj.

„Vidiš,“ mu reče kmet, „ko je Bog ustvaril vodo in vino, se je zmotil v barvah. Če bi bil dal vodi rdečo barvo in vinu belo, gostilničarji vina ne bi mogli krščevati.“

Otroška

„Tetka, podari mi slona.“
„Slona? Kaj ti ne pade v glavo. Kje naj ga pa dobim?“
„Naredi ga. Saj je rekla mamica, da delaš iz muhe slona. Tu je pa toliko muh...“

Nerodno

Sinček v družbi: „Mama, poglej, tamle na steni je stenica.“
Mama: „Kaj se ti sanja! To je žebelj.“
Sinček: „Mama, poglej, žebelj leze.“

Čas je zlato

Gospodična, ali bi hoteli postati moja žena?“
„Oprostite vendar — saj se poznava komaj pet minut!“
„No, bom pa še deset minut počakal.“

Zamera

„Gospodična, zdi se mi, da me imate za tepca.“
„Ne, gospod. Nimam navade soditi ljudi po zunanosti.“

V cirkusu

Ta človek je nekdanj jedel britve. Vendar pa je moral svoj poklic opustiti, ker je nanje prevelika carina. Zdaj je samo še nože in žebelje.“

Dober odgovor

„Nekoč je živel grof, ki je imel navado, da se je rad norčeval iz Židov. Nekega dne je srečal svojega sosedu Žida in mu rekel:
„Jouatan, danes sežigajo v Jeruzalemu enega Žida in enega osla.“
„Dobro, da nisva midva tam,“ mu mirno odgovori Žid.“

„Popolnoma zares“

V gneči stopi stric Anton nekemu gospodu na nogo. Ta gospod je znan boksar. In ker kot znan boksar ne dovoli, da bi mu drugi ljudje hodili po nogah, zamahne in prisoli stricu Antonu zaušnico.
Stric Anton se prime za lice.
„Ali je bilo to zares?“
„Popolnoma zares!“
„Saj bi vam tudi ne svetoval, da bi se z menoj šalili,“ odgovori nato stric Anton in jo jadrno pobriše.“

Laži

Tik in Tak sta mornarja.
Tik in Tak stojita na marseljskem nabrežju.
„Jaz z ženskami nisem nikoli obziren,“ začne Tik. „Šele pred nekaj tedni sem v Kalkuti pretepel neko indijsko princeso.“

„Princeso?“

„Da. Ali se ti čudno zdi?“
„Zakaj si jo pretepel?“
„Ker me je nalagala.“
„In zato si jo pretepel?“
„Da. Kaj češ? Sem pač takšen.“
„Klobuk z glave!“ reče z občudovanjem Tak. „Kaj pa ti je rekla?“
„Da je indijska princesa. V resnici je bila pa le natakarica iz Marselja.“

Kaj je vse v Newyorku prepovedano

Po policijskih predpisih izpred leta 1880 je v Newyorku prepovedano nositi v Centralnem parku sekuro. Morda zato, da ne bi kdo posekal prastarih hrastov, ki tam rastejo. Morda tudi zato, ker je prišlo v starih časih često do tepežev in bojov, kjer so sekire igrale ne baš majhne vloge. Dejstvo je le, da danes v času revolverjev ne pride nikomur več na misel, da bi se spustil v boj s sekirami.

Dalje je prepovedano v bližini norišnice igrati na harmoniko. Drugi instrumenti v tej prepovedi niso navedeni. Zakaj je ravno harmonika tako nevarna za norce, zakon ne navaja.

Prepovedano je tudi na glavnih ulicah vrtati za petrolejem. Nu, človek naj poskusi! Preden kaj izkoplje, ga avtomobili desetkrat pregazijo. Tudi bananovih olupkov ni dovoljeno metati v vodo. Zakaj? Kdo ve! Čudno je le, da za druge olupke ta prepoved ne velja.

Še marsikaj drugega v Newyorku ne smeš storiti, toda teh par stvari naj zadošča.

Poštenost

„Saj veste, gospod Kljun, da sem bil zmeraj pošten in vesten. Vidite, pravkar je neka stranka plačala sto dinarjev preveč...“
„No, in?...“
„Saj sva vendar družabnika. Vsak pol-bova imela.“

JULES MARY:

BREZ VESTI

Drugi del
OČETOV GREH

Ta roman je začel izhajati v 40. številki „Romana“. Današnje nadaljevanje je d v a n a j s t o. Novi naročniki naj pri naročilu zahtevajo še prejšnjih en a j s t številke.

„Ne smem. Ne izprašujte!“

„Vaša čast vas sili k temu, da to poveste,“ je zdajci vzkrikel Gobriand. „Vaša, Julijina in moja čast zahtevajo, da govorite! Če vztrajate v molku, je to žalitev, ki velja moji hčeri!“

„Vem.“

„Strahopetnost, razumete? Zakaj s tem, da molčite, dajete svobodo vsem domnevam! Ne, ne smete molčati! Še enkrat, gospod Gaston — v imenu dobrotnega Boga: povejte!“

Gaston je žalostno odkimal z glavo.

„Ne, ne!“ je vzkliknil z ubitim glasom. „Zaničujte me, opusite me — molčal bom! Toda vedite, Julijina čast ostane obvarovana, ker jo ljubim, ker sem jo vedno ljubil, in če bi bilo mogoče, bi jo poslej še stokrat bolj ljubil. Zakaj prej sem imel upanje, da postanem navzlic vašemu odporu in odporu mojega očeta nekoč še njen mož — danes tega upanja nimam več!“

„Vse to so samo prazne besede in izgovori!“ je zaničljivo rekel Gobriand.

„Kolnem se vam, da ravnam zoper svojo voljo,“ je zavpil Gaston. „Prisežem vam, da mi je Julija še prav tako draga kakor mi je zmerom bila — o, ona to ve, ona ne more o tem dvomiti!“

„Potem pa vsaj njej priznajte svojo skrivnost!“ je skomignil z rameni Gobriand.

„Ne — nič na svetu mi je ne more iztrgati; zakaj ta skrivnost ni moja.“

„Ker Julijo ljubite in bi brez nje bili nesrečni,“ je spet začel Gobriand, ki je komaj premagoval jezo, „ker se po drugi strani ne pomišljate žrtvovati srečo moje hčere, ki vas ljubi, to ni mogoče drugače — če ste resnico govorili in če ta skrivnost res obstoji — kakor da to zadeva vaše koristi. Zakaj nam ne zaupate toliko, da bi nam to vsaj priznali? Ali nima Julija pravice vedeti resnico?“

„Ima.“

„Nu, zakaj pa potem ne govorite? Ne bojte se, da vas izdamo!“

„Ne smem!“ je zaječal Gaston. „Nemogoče, gospod Gobriand! Rotim vas, ne silite vame! Ali mar ne vidite, koliko trpim zaradi tega? Če bi bil kriv, ali mislite, da se ne bi bil ognil tem mučnim razgovorom in pojasnilom? Le zato, ker si nimam nič očitati, le zato sem prišel sem in vam povedal, kar sem smatral za svojo dolžnost, da vam povem. Bodite usmiljeni — ali ne vidite, da ne morem odgovoriti na vaša vprašanja? Ne srdite se name, ne mislite, da lažem!“

Gobriand je samo zaničljivo skomignil z rameni.

„Strahopetec!“

„Ne, nisem strahopetec!“ je vdano odgovoril Gaston. „In bogme — nihče razen vas mi ne bi smel tega reči, vsakdo bi te besede poplačal. Vam tega ne zamerim in tudi ne zahtevam zaščene od vas. Ne, ker ne morem. Če vi napadate mojo čast, moram to mirno prenašati — vi edini storite to brez kazni!“

Stari je bil ves zaripel v obraz, z rokami je bredel po sivi bradi in oči so se mu srdito lesketale, kakor takrat kadar je mislil na Forgesa, na ono rodbino, od katere zanj nikdar ni prišlo nič dobrega, rodbine, ki je postala velika, mogočna in bogata, med tem ko je on čedalje bolj lezel v siromaštvo in nesrečo.

„Kdo mi jamči,“ je povzel po kratkem premolku, „kdo mi jamči, gospod Forges, da niste vsega tega namenoma vprizorili? Kdo mi jamči, da si niste, preden ste prišli sem, sami pri sebi rekli: ‚Bil sem tako neumen, da sem se spustil v ljubimkanje s hčerjo tega norca in ji dal besedo — a zdaj je tega dovolj in jaz hočem besedo nazaj!‘ — Bogme, gospod Forges, vidim, da je stvar res jako enostavna. Ko ste dali obljubo, ste bili gotovi tega, da ne bo nikogar, ki bi vas prisilil, da jo izpolnite, ne brata ne očeta... zakaj mene pač nikdo več ne šteje. Julija je tako rekoč sama... ženska brez opore... kaj bi z njo!... Saj niti ni vredno izgubljeni zastran nje besede niti si delati skrbi! Tako, vidite, gospod Forges, tako vidim jaz to stvar, in tako tudi je!“

„Že mogoče,“ je trudno rekel Gaston, ki je izgubil upanje, da bi mogel starca pregovoriti.

„A če bi hotel dognati prave vzroke vašega odstopa, gospod Forges —?“

„Kako pravite?“ je vprašal Gaston, ne vedoč, kam oni meri.

„Nu, tega pač ne bo težko uganiti!“ se je zagrohotal Gobriand. „Pošten sem in zato priznam, da ste se izprva res zaljubili v Julijo in da vas je njena lepota premogla...“

„Ljubil sem Julijo z vso zvestobo svojega srca,“ ga je s trdnim glasom prekinil mladi mož. „In tudi še zdaj jo ljubim iz vse duše!“

„Nu, da, že mogoče. Julija vas je vzljubila in... nič ne rečem, ... takrat mislim, da ste se resno hoteli poročiti z njo.“

„Kolnem se vam!“

„Toda takrat, kakor prav dobro veste, jaz nisem hotel pristati na to poroko in vas vzeti za

zeta," je nadaljeval starec. „In zato sem vam odbil Julijino roko. To vam pa ni vzelo poguma, narobe, zakaj kakor hitro ste okrevali od one rane, ste se spet jeli moji hčeri bližati. Upali ste, da boste zmagali nad mojim odporom: bili ste prepričani, da nisem kriv napada na vas, in tako ste začeli vojno proti meni — s tem, da ste pomagali odkriti pravega krivca. Ta vaša usluga naj bi odstranila vse ovire — s tem ste računali, in niste se všteli. Vaša ljubezen do moje hčere je takrat še bila in niste imeli namena odreči se ji.“

„Vse to je res!“

„Nu, in od takrat se ni nič zgodilo, prav nič, kar naj bi izpremenilo vaše nazore o teh stvareh.“

„Motite se, gospod Gobriand, zakaj to, kar se je zgodilo, to je baš ona skrivnost, ki vam je ne smem izdati, in ki ni z Julijo v nikaki zvezi — ona niti slutiti ne more, da se nje prav nič ne tiče.“

Gobriand je zaničljivo odmahnil z roko.

„To je laž, gospod Forges — laž!“ je mrzlo odgovoril.

Gaston se je ugriznil v ustnice, da je vsa kri izginila iz njih. Oči so mu zagorele.

Takrat pa se je prvič v toku tega mučnega pogovora zganila Julija. Skočila je k svojemu dragemu in se z obupnim krikom oklenila njegovih rok.

„Gaston, Gaston!“ je zavpila. „Povej mi resnico!“

Ta trenutek je bil morda najstrašnejši v Gastonovem življenju. Vse v njem je kričalo: „Povej! Govori!“ Vse v njem ga je sililo k njej, toda moral se je kazati drugače. Z vsem naporom je skušal odriniti Julijo od sebe.

Toda ona se mu ni dala.

„Gaston, ljubim te!“ je vzkliknila. „Ljubim te, sam veš. In ti ljubiš mene — to j a z vem! A zakaj potem ne maraš več zame — kaj sem ti storila?“

„To je strašno — strašno!“ je zaječal mladi mož.

„Resnico, Gaston — povej mi resnico!“ je zavpila Julija. „Za tvojo čast gre!“

Gaston ni več imel moči, da bi odgovoril. Samo zmajal je z

glavo. Julija ga je še zmerom držala v rokah. Njena sapa mu je skoro gorela v obraz.

Julije skoro ni bilo spoznati. To ni bila več ona krotka in plaha deklica, ki jo je Gaston srečal v Boisu, deklica, ki se je z njo sestajal v gozdiču v bližini gradu svojega očeta — ne, to ni bila več tista, ki jo je nekdam tako ljubil in ki mu je še zdaj najdražje na svetu — ne, nekaj čisto drugega je bilo to, kar je zdaj stalo pred njim, bitje, o katerem nikdar ne bi bil mislil, da

Najlepše božično

in

novoletno darilo

so

slike filmskih igralcev,

ki so izšle na naslovnih straneh „Romana“ in smo jih zdaj

ponatisnili na finem bellem kartonu

v velikosti 52 × 24 cm

Cena posamezni sliki Din 5.—, s poštino Din 5.50, vseh dozdej izišlih devet slik pa dobite po izredno nizki ceni Din 36.—, s poštino Din 40.—. Izišle so slike: Grete Garbo, Harolda Lloydja, Any Ondre, Norme Shearer, Janet Gaynor, Lawrencea Tibbetta, Dorothy Jordan, Jeannette MacDonald in Lillian Harvey z Willyjem Fritschem.

utegne biti Julija. V njenih očeh je žarel ogenj čudne odločnosti, ki ga do zdaj še ni videl pri njej. To je bila ženska, ki se hoče žrtvovati, ki pa obenem kaže, kako do dna duše jo boli že sama misel na Gastonovo nezvestobo. „O, Gaston!“ je vzkliknila s prosečim glasom, „usmili se me! Ne prikrivaj mi več, kaj se je zgodilo!“

„Ne morem povedati — nemogoče!“ je zaječal mladi mož.

Gobriand je prijel hčer za roko in jo hotel s silo odtrgati od Gastona.

„Proč od njega!“ je zarenčal. „In da mi nikoli več ne zineš o tem človeku!“

„Oče!“ je proseče vzkliknila Julija.

„Pusti ga!“ je nekoliko mileje odgovoril stari, ki ni mogel gledati vlažnosti v hčerinih očeh. „Ni vreden solz, ki jih prelivaš zaradi njega!“

Gobriandov obraz je pri teh besedah postal tako strašen, da je Julijo prevzel strah. Stopila je k očetu in ga prijala za roko.

„Oče!“ je zavpila, „ne žali ga! Nihče ne ve, zakaj tako ravna: le poglej ga — ali se ti ne vidi še bolj nesrečen od mene ali tebe?“

Zdajci pa se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Julijina mati, ki — kakor naši bralci še pomnijo — ni bila posebno zdrava in ki zato očitno ni prav razumela pogovora, Julijina mati, ki je dotlej ves čas molčala, je mahoma izpregovorila:

„Zakaj pa tako siliš v to poroko? Saj si jo še pred nekaj dnevi odločno odklanjal!“

„Zakaj?“ je vzkliknil starec, ki so mu te besede le še podnetile bes. „Zakaj, vprašaj? Zato, ker ne maram, da bi bila moja hči nesrečna! Zato ker vem, da ji bo ta udarec zastrupil življenje! Vsa mržnja do starega Forgesa mi ne odtehta solz mojega otroka — in če zdajle vztrajam, da se ta poroka izvrši, delam to zato, ker vidim v ravnanju tega človeka strahopetnost, še več, lopovstvo!“

„Gospod Gobriand!“ je vzkliknil Gaston, bled ko zid.

„Oče!“ je prestrašena zavpila hči.

„Lopovstvo, rečem.“ je nadaljeval pohabljenec, „in pojasnil bom tudi, zakaj. Spodobi se, da tudi vedve izvesta, zakaj gospod Forges ne mara izpolniti obljube, zakaj je konec njegove dozdnevne ljubezni do Julije. Stvar je na moč preprosta!“

Gaston je moral priznati svojemu očetu, da se hoče oženiti. Pri starem Forgesu je naletel na odpor, vendar se ni dosti zmenil za to in je še dalje hodil k Juliji in ji obetal zakon. Poskusil je pri svojem očetu še enkrat, toda prav tako brez uspeha kakor prvič, in tretji poskus se mu je izjalovil kakor prvi in drugi. Naposled pa je bilo staremu vsega

tega le preveč, pa je rekel sinu: „Izberi med Gobriandom in menoj — med njegovo hčerjo in mojim imetjem! Če se odločiš zame, ti ostane vse razkošje, vse bogastvo kakor do zdaj — če ne, pa se odreci denarjem, zakaj nikoli ti ne dam več beliča, pa če naj sam zabijem vse premoženje!“ — Ali zdaj razumeta?“ je sklenil Gobriand.

„To je strašno!“ je zaječal Gaston.

„Ali zdaj razumeta?“ je nadaljeval stari z zlovesčim grohotom. „Zato ta umik! Na eni strani velikansko imetje, na drugi pa siromašna Julija! Kdo neki bi se še obotavljal!“ se je rogal Gobriand. „Odločil se je pač za bogastvo, nu, in storil je pametno in praktično! Umen človek ste, gospod Gaston! In vidite, pregovor laže, ko pravi: ‚Ukradeno blago ne prinese blagoslova!‘ Ravno narobe — kakor se vidi pri vas!“

Mlademu možu so te besede začudo vrnila zavest.

„Torej mislite, da zaradi denarja žrtvujem Julijo?“ je rekel mirno.

„Da.“

„To bi vam z eno besedo lahko ovrigel.“

„O, reci to besedo!“ je vzkliknila Julija.

„Ali mi mar drugače ne verjameš, dragi otrok?“ je presunjen vprašal Gaston.

„O, da... da, o Bog... kolnem se ti! Toda moj oče...“

„Tvojemu očetu, Julija, povem samo to, da bi mi moje slike, če jih prodam, vrgle toliko, da bi lahko brez skrbi živela ti in jaz, tudi brez očetove podpore.“

„O, verjamem,“ je ironično menil Gobriand, „toda tako življenje je jako blizu beračiji, a gospod so vajeni leska in bleška!“

Gaston mu ni odgovoril; obrnil se je k Juliji:

„Tvojemu očetu bi vrhu tega povedal še to, da sem zapustil grad svojega očeta v Boisu in da tudi v Parizu ne stanujem v očetovi palači. Živim popolnoma sam. Nihče mi ne daje nikake podpore in navezan sem popolnoma sam nase in na delo svojih

Polinska

rok. Z očetom nimam nič drugega skupno kakor —“ Beseda mu je zastala in kakor da mu ni hotela z jezika. „Nič razen imena!“ je tiše dodal in pobesil glavo.

Toda Gobrianda to ni prepričalo — nič na svetu ga tisti trenutek ne bi bilo pripravilo do tega, da bi verjel Gastonovim zagotovitvam.

„Zdaj, gospod Gaston,“ je rekel in povzdignil glas, „zdaj, ker si zastran vas nismo več na nejasnem in si nimamo ničesar več povedati, vzamem na znanje vaš umik in vam dovolim, da se poslovite!“

Pohabljenec je obrnil mlademu možu hrbet in stopil k oknu, kjer je začel bobnati koračnico.

Gaston je iztegnil roko po Juliji.

„Vsaj ti, ljubezen moja — vsaj ti mi boš verjela!“ je rekel

VSAK DAS 1 ODGOVOR

Na vprašanja na 6. strani

1. Otrok ima 20 zob, a odrasel človek 32.
2. Chopin je bil Poljak.
3. 3000 kilometrov.
4. Na 12 delov po 2 uri.
5. Zdravilo za sladkorno bolezen.
6. Tri in pol kilograma.
7. 60 dni.

mehko in proseče in glas mu je drgetal. „In tvoje žensko srce ti bo ne glede na bolečine, ki ti jih prizadenem, povedalo, da ne lažem! Ljubil te bom kakor doslej in moja ljubezen bo večna!“

„Verjamem ti!“ je odgovorila deklica. „Čakala te bom vse življenje, kakor sem te čakala danes!“

Te njene besede so ga kakor nož ranile v srce. Zakaj dobro je vedel, da njemu ni več rešitve in da ga Julija čaka brez vsake nade. Vstal je. Nič več ni smel ostati tu, kjer mu oče nje, ki jo ljubi, ne verjame, niti trenutek ne sme več ostati. Še enkrat je z očmi objel Julijo, nato pa se je sunkoma obrnil in izginil skozi vrata.

Nesrečna deklica je komaj imela toliko moči, da se je privlekla do svoje sobe, kjer je omahnila na posteljo in se onesvestila.

Stari Gobriand je še vedno mehanično bobnal koračnico po steklu...

Gaston je šel po stopnicah in v ušesih so mu neprestano odmevale poslednje Julijine besede.

Sam vase zatopljen je šel mimo hišničinega okna na hodnik, ki je držal na ulico. Bil je že malone na cesti, ko mu je prišel naproti neki moški, ki je pridušeno vzkriknil, ko ga je zagledal.

Ta moški je bil oni samotar, ki je vsako noč pisal pri luči, oni, ki je o njem vedela stara Gobriandovka ondan toliko povedati, oni ki ni imel razen nekega podporačnika nobenega znanca. Ta moški je bil Levigier.

Gaston, ki je mislil samo na svojo nesrečo, je šel mimo njega, ne da bi ga bil opazil.

Toda Levigier se je ustavil in pogledal za mladim možem. Nato se je obrnil, skomignil z rameni in nadaljeval svojo pot.

„Nezmisel!“ je zamrmral. A vendar ga je stvar vznemirila; stopil je k hišnici.

„Ali ste videli gospoda, ki je pravkar odšel iz hiše?“

„Da, gospod Levigier. Zakaj vprašate?“

Dokaz nedolžnosti

Napisal Jo Hanns Rösler

„Ali ga poznate?“
„Ne — še nikoli ga nisem videla.“

„Torej je danes prvič prišel?“
„Na to bi se skoro zaklela — vsaj jaz ga še nikoli nisem videla pod to streho, a vendar moram videti vsakega človeka, ki pride in gre.“

„Ali bi mi lahko povedali, koga je obiskal?“

„To, gospod Levigier, bo pa težko. Vem samo toliko, da je gospod prišel pred kako uro in se obrnil na desne stopnice, ne da bi bil kaj povprašal pri meni. Gotovo so mu že prej povedali, kaj in kako.“

Levigier je bil vidno razočaran. Po kratkem pomisleku je zamrmral, komaj slišno, da ga hišnica ni mogla čuti:

„Čudna podobnost! Ne, to ne more biti samo domišljija! Saj vendar nisem takrat mislil na njen obraz, ko mi ga je ta mladi mož priklical v spomin! Iste oči, iste črte, isto čelo, nos, ustnice — vse kakor pri Heleni! Niti brki ne morejo zabrisati podobnosti z mojo ženo — le izraza malomarnosti in lahkomišelnosti ni v njegovem obrazu, drugače pa ji je podoben kakor jajce jajcu...“

Hišnica se je zasmejala.

„O čem pa sanjate, gospod Levigier?“ je vprašala. „Če bi radi govorili z onim mladim gospodom, mu to lahko povem, če se vrne — zastran tega si ne belite las!“

„Ne — kdo vam je rekel, da bi rad z njim govoril?“ je zagodrnjal Levigier.

„Nu, saj nisem nič hudega mislila,“ je nekoliko užaljena odvrnila hišnica. „Kakor želite!“ Toda radovednost ji ni dala miru. „Nemara pa je mladi gospod hotel z vami govoriti?“ je povprašala.

„Z mano?“ je zategnil Levigier in glas mu je rahlo trepetal. „Z mano? Kako pridete na tako misel?“

„O, nič, nič,“ je odmahnila hišnica. „Mislila sem le... Nekoliko začudilo me je namreč, da je ta gospod nekako podoben mlademu oficirju, ki pride večkrat k vam. Toda mogoče se motim —“

E. W. Brown dobi kazenski nalog.

„Vi ste 10. septembra s svojim avtom števil. D 34.345 vozili po Monakovem s hitrostjo, ki je bila večja od dopustne hitrosti 60 kilometrov.“

Kazen znaša 20 mark.

E. W. Brown vloži priziv.

Določijo dan glavne razprave.

*

Predsednik prične:

„Vi torej trdite, da tisti dan niste bili v Monakovem?“

„Tega ne trdim.“

„Torej mislite, da hitrost, ki so jo ugotovili, ni bila prav merjena?“

„Tudi tega ne mislim.“

„Zakaj ste pa potem vložili priziv?“

Tedaj reče E. W. Brown:

„Ker bi rad videl ljudi, ki so pričali proti meni.“

Predsednik na to pristane.

Levigier je čul samo to, da bi utegnil biti mladi oficir podoben onemu neznanecu. In spet je zamrmral kakor v sanjah:

„Res je! Ne more biti drugače — mladi mož, ki sem ga pravkar srečal, je njen sin!“

Vse to, kar smo tu na dolgo pripovedovali, se je zgodilo v nekaj sekundah. Levigier je pomislil, da bi onega mladega moža, ki ga je srečanje z njim tako vznemirilo, morda še vjel na ulici. Naglo se je obrnil in stekel na cesto.

Toda Gaston se je bil odpehljal z avtom in kdo ve, kje je že bil!

Levigier se je vrnil v hišo in se popel po stopnicah. Vse njegove misli so bile polne samo tujca, ki se je tako iznenada pojavil na njegovem obzorju. Na vsakih vratih je potrkal in vsako stranko povprašal, ali so videli takega in takega človeka.

Toda nihče mu ni vedel nič povedati. Zato sploh ni stopil v višja nadstropja in je sklenil poizvedeti o tej stvari ob drugi priliki. Šel je v svojo sobo.

Dve priči nastopita. Dva uradnika monakovske policije.

„Stala sva v razdalji 200 metrov in z uro ugotovila hitrost drvečega voza. Znašala je točno 63,4 kilometra. Avto je imel številko D 34.345.“

„Obtoženec, ali ima vaš avto to številko?“

„Da.“

„Ali priči spoznata toženca?“

„Dobro se spominjam njegovega obraza,“ pravi eden obeh svedokov.

„Kdaj se je to zgodilo?“

„Desetega septembra, ob štirinajsti uri dvanajst minut.“

E. W. Brown prosi predsednika, ali sme pričó nekaj vprašati.

Predsednik privoli.

„Ali ste pripravljeni pod prisega izpovedati, da so vaše izpovedbe resnične?“ vpraša priči.

Priči sta pripravljene.

„Potem prosim predsednika, da pričó zapriseže.“

Predsednik moža zapriseže.

E. W. Brown je obsojen na 40 mark kazni.

*

E. W. Brown ni prav nič slabe volje.

„Najlepša hvala, gospod sodnik,“ pravi. „In tudi vama, gospoda, za blagohotno pričanje.“

Predsednik se začudi.

„Kako to? Šaj ste vendar obsojeni!“

„Prav zato,“ se prikloni E. W. Brown. „Vi ste mi s to prisego zagotovili imeniten dokaz odsotnosti. Jutri imam namreč sodno razpravo, ker so me obdolžili, da sem desetega septembra med vožnjo v Draždane pri Chemnitzu povozil z avtom nekega človeka. Ravno ob štirinajsti uri. Ker je s pričami in pod prisego dokazano, da sem bil desetega septembra ob štirinajsti uri v Monakovem, imam za jutrišnjo razpravo najlepši alibi.“

Ureja Boris Rihteršič

Buster Keaton v Berlinu

Da je Buster Keaton nedavno prišel v Evropo, smo že pisali. Danes prinašamo nekaj podrobnosti o njegovem obisku v Berlinu.

Zjutraj so izšli pariški dnevniki z velikimi napisi, da je Buster Keaton odpotoval iz Pariza preko Cherbourga v Ameriko, zvečer je bil Buster Keaton v — Berlinu. Vest o njegovem prihodu se je razširila z bliskovito naglico. Sto in sto fotografov in filmskih reporterjev ga je čakalo na kolodvoru. Zmeraj resni Buster je plašno prijel svojo ljubko ženo Natalijo Talmadge pod roko in se postavil pred aparate. Vsi so se čudili, da je staremu filmskemu levu, ki že deset let stoji pred kamero naenkrat ušlo srce v hlače. Morali so ga začeti hrabriti.

„Gospod Keaton, prosimo vas, napravite malce prijaznejši obraz.“

Vse zaman. Buster se ni mogel iznebiti treme, med tem ko je njegova žena postajala čedalje hrabrejša. Brezštevilni gledalci, ki so doslej slavnega komika burno pozdravljali, so se začeli smejeti. Saj je bil to isti Keaton, ki so ga gledali v filmu! Neroden, neokreten, zmeraj resen.

Pri prehodu ob Postdamski cesti ga je spet ustavila kopica reporterjev.

„Prosimo vas, gospod Keaton, pogledjte v aparat.“

„Prosim!“

Keaton je pogledal v aparate s takim stoječnim mirom in resnostjo, da se je malokateremu fotografu posrečilo napraviti dobro sliko. Začeli so se grohotati, da je ubogi Keaton spet prišel v zadrego in začel angleški povpraševati:

„Kaj se je zgodilo?“

Nihče mu ni mogel odgovoriti, vsi so se smejali. Smejali so se operaterji, fotografi, časnikarji, žene, otroci, možje.

En sam Bustrov pogled je bil dovolj, da se je vsakdo smejal in nihče ni vedel zakaj. En sam pogled na živega Keatona je za ljudi pomenil več kakor vsi njegovi dosedanji filmi in ta pogled jih je prepričal, da je v življenju prav tak kakor na platnu.

In prav v tem je njegova veličina.

Kritiki o Greti Garbo

O Greti so povedali svoje misljenje kritiki vsega sveta. Mogoče je da je katera igralka imela doslej že več kritik, toda toliko dobrih še nobena. Najresnejši kritiki so ji napisali cele slavospeve. Tako je med drugimi napisal znani nemški pisatelj in mislec Max Brod:

„Za Greto ljubezen ni igra, ampak strast. Četudi je morda v enem ali drugem filmu zahteval avtor od nje koketnosti, je ona to razumela drugače, ker smatra ljubezen za nekaj resnega, preresnega. Resnost prihaja iz neobičajnega izraza njenega obraza in njenih udov, ki o filmu razumejo mnogo več, kakor

Znana kitajska igralka Anna May Wong

Njen film Hai-tung pride v Ljubljano.

zahteva filmski avtor. Morda celo več kakor zahteva moderna filmska publika. In navzlic temu je Greta Garbo moderna. Ali ni prinesla nekaj novega v naš vsakdanji okus?“

Bernhard Diebold piše: „Greta Garbo je čista moderna Venera. Vsa je obkrožena od elegantnih, lepih kontur, da predstavlja moderno boginjno lepote. Toda njene notranje konture so prepolne nerove, ki jo razlikujejo od drugih lutk filma. Njena forma je lepa, zanimiva, in polna sijaja. Ona ni Astarta, ki zahteva krvi, toda zato je Venera za vsakogar.“

Franz Blei, ki je o njej napisal krasno knjigo „Die göttliche Garbo“ je igralka, ki ostane zmeraj človeško bitje. In vendar je videti, da hoče zmeraj biti slična onemu bitju, ki igra, čeprav ostane pri tem vselej — Greta Garbo.

Ona je žena-dete, ki pri vsej zrelosti ni nikdar izgubila — sramežljivosti. Dala je filmski publiko ono, kar je ta publika že dolgo iskala.

Filmski drobiž

Kakor javljajo iz Hollywooda, pripravljajo tamkaj nov film Jackieja Coogana, ki je zdaj že mladenič v najlepših letih. Film se bo imenoval „Old Clodhens“. Njegova partnerica bo Joan Crawford, žena mladega Fairbanksa.

Lilly Damita, ki se je še morda spominjate iz filma „Plesalka Antonija“, je prešla k govorečemu filmu. Zdaj je v Hollywoodu, kjer jo je angažiral MGM.

Marlene Dietrich, znana iz filma „Sinji angel“, ena največjih nemških filmskih umetnic, je angažirana pri „Paramountu“. Ker je želela skleniti v Berlinu angažman za nastopanje v gledališču, je morala družba plačati berlinski dramu 50.000 mark (670.000 dinarjev) odškodnine.*

Daniel L. Haines, ki igra glavno vlogo v filmu „Aleluja“.

Elitni Kino Matica

Telefon 2124

„3 + 1 = 2“

Vesela, temperamentna in humorja polna opereta; v glavnih vlogah Lillian Harvey in Willy Fritsch.

Hai Tang

Prvi govoreči film znane kitajske filmske umetnice Ane May Wong. Kot njen partner nastopi mladi poročnik iz „Divnih laži Njine Petrovne“, Franz Lederer.

Ufa je posnela film „Afrauno“ kot zvočni film. Tudi tokrat je imela glavno vlogo Brigita Helm. Namestu Paula Wegenerja pa igra Albert Bassermann.

Svetislav Petrovič se zdaj mudi v Ameriki. Prej je bil inženjer, potem pa se je posvetil opereti v Budimpešti. Za film ga je odkril režiser M. Kertesz. Najprej je filmal v Budimpešti, potem pa je šel v Berlin, Pariz in Ameriko.

FILMSKA VPRAŠANJA

1. Kdo je režiral film „Aleluja“?
2. Katera igralka je igrala glavno vlogo v filmu „Ob zori“?
3. Kdo je igral glavno vlogo v filmu „Bagdaski lopov“?
4. Katera igralka je igrala glavno vlogo v filmu „Jazz girl“?
5. Katera igralka igra glavno vlogo v filmu „Ljubezenska parada“?

Rešitve, ki jim mora biti priložen kupon št. 8, sprejemamo prvih šest dni po izidu lista. Za nagrade razpisujemo 12 velikih filmskih fotografij.

Odgovori na vprašanja v 49. številki so tile:

1. Liane Haid; 2. Lawrence Tibbet; 3. Durango v Mehiki; 4. „Luči velemesta“; 5. Mary Duncan in Charles Farrell. Nagrade je žreb prisodil takole:

1. nagrada (5 fotografij): gospodična Mici Ogulin, Semič.

2. nagrada (3 fotografije): gospodična Anica Velkavrh, Ljubljana.

3.—6. nagrada (po 1 fotografija): Ivan Mihaljevič, Kutina; Anica Remec, Ljutomer; Joško Kresnik, Guštanj; Radko Kurja, Jamna.

Slike predstavljajo MGMove igralce.

Nagrajenim smo slike že poslali in jih prosimo, da njih prejem potrdijo, ko nam spet pošljejo rešitve. Ne pozabite na kupon!

Za čitatelje naše filmske rubrike smo pripravili prijetno presenečenje, ki jim ga odkrijemo v božični številki. Zato si jo vsi, ki list kupujete v trafikah, pravočasno zagotovite, da ne boste prepozni!

Potegnjeni krojač

Henri Monnier, znani francoski karikaturnist, pisatelj in igralec, je imel vedno pripravljeno kako hudomušnost. Toda on ni bil tiste vrste človek, ki hočejo zbuditi pozornost in uživajo samo tedaj, če se jim ljudje smejejo: o, ne!

Nekega dne se je ustavil pred neko hišo v ulici de Clichy in povprašal vratarja:

„Ali je pri vas gospod Henri Monnier?“

„Henri Monnier?“ je zategnil hišnik. „Ne — tega gospoda ne poznam.“

„Oprostite,“ je odgovoril šaljivec, „poznate ga, zakaj to sem jaz.“

In je odšel smeje se, da so mu solze lile po licu.

Drugi dan je spet prišel, preoblečen, da ga lastna mati ne bi spoznala:

„Ali bi lahko govoril z gospodom Monnierem?“

„Ne, tega gospoda ni tu.“

„Motite se, vrli vratar, zakaj Henri Monnier sem jaz, in jaz stojim pred vami.“

Vratar je pobesnel. Grozeče je zavijtil pest.

„Če pridete še enkrat in povprašate po sebi, se vam ne bo dobro godilo!“

Toda Henri Monnier se zaradi tega ni razburjal, narobe: pomel si je roke od veselja.

Še tisti dan je poslal svojemu krojaču, ki ga je bil pred nekaj dnevi osramotil v pričo njegovih prijateljev s tem, da je javno zahteval poravnavo nekega računa, tole pismo:

„Spoštovani gospod!

Ravno sem podedoval nekaj denarja in tako lahko uredim najine račune. Obiščite me jutri v mojem novem stanovanju v ulici de Clichy, da vam izplačam dolg.“

Drugi dan vrli krojač veselo pristopica v ulico de Clichy in se obrne na vratarja:

„Ali ne stanuje pri vas gospod Henri Monnier?“

„Aha, to si ti, prekleti zelevec,“ zavpije vratar, meneč, da ima pred seboj šaljivca zadnjih dni v novi preobleki. „Zdaj mi ne uideš več, lopov nesramni!“

To rekši si je zavihal rokave in začel udrihati po nesrečnem krojaču, ki si ni znal drugače pomagati, kakor da je jadrno pobegnil, ne misleč več na iztirjanje svojega računa.

(„Wiener Illustrierte“)

Bolniška blagajna

Jo Hanns Rösler

Maks je v bolniški blagajni. Maks plača štiri marke na mesec.

„In če zdajle umrem? vpraša Maks.“

„Ne dobite nič.“

Maks zagodrnja: „Kako to?“

„Bolniška blagajna plača samo tedaj, kadar ste bolni.“

„Kdo pa plača, če umrem?“

„To plača mrliška blagajna.“

Maks gre v mrliško blagajno. Maks plača štiri marke na mesec.

„In če od danes do jutri umrem?“ vpraša Maks.

„Ne dobite nič.“

Maks zagodrnja: „Kako to?“

„Mrliška blagajna plača samo tedaj, če umrete šele čez pet let.“

„A kdo plača, če iznenada umrem?“

„To pa plača življenska zavarovalnica.“

Maks gre na življensko zavarovalnico. Maks plača štiri marke na mesec.

„In če me zdajle avto povozi?“ vpraša Maks.

„Ne dobite nič.“

Maks zagodrnja: „Kako to?“

„Življenska zavarovalnica plača samo tedaj, če umrete prirodne smrti.“

„Kdo pa plača, če me avto povozi?“

„Nezgodna zavarovalnica.“

Maks gre na nezgodno zavarovalnico.

Maks gre še k sto drugim zavarovalnicam.

Maks plačuje in plačuje.

Nekega dne je Maks mrtev.

Toda nobena blagajna ne plača. Zakaj Maks je pozabil na eno zavarovanje:

Maks se ni zavaroval proti zavarovalnicam.

Maks je umrl od gladi!

Doma, v družini

O kopanju

Človeška koža izločuje mnogo loja in potu. Brezštevilne znojnice opravljajo to delo. Če izločeni loj ostane na koži, se sprime z umazanijo in zamaši znojnice, kar ni brez nevarnosti za naše zdravje. Zato je treba telo često umivati z vodo in milom. Pozimi je to nekotikanj nerodno, poleti se pa itak vsak človek koplje že zaradi tega, da se shladi.

Vendar pa moraš paziti, da se ne koplješ razgret in s polnim želodcem. Tudi po napornem duševnem delu in hudem razburjenju se nikar ne pojdi kopati.

Kopeli v tekoči vodi lahko doma domestiš na različne načine. Najnavadnejši je ta, da se okoplješ doma v kadi v vodi, ki ima 20 do 25 stopinj Celzija. Po kopeli, ki ne sme trajati več kakor 5 minut, se dobro obriši in zdrgni s frotirko, da se telo spet ogreje in poživi delovanje krvi.

Če vzameš toplejšo vodo (32 do 34° C), ki pa ni tako koristna kakor mlačna, lahko ostaneš v njej do 15 minut.

Dobra je tudi prha z vodo, ki je razgreta na 15—20 stopinj. Ta človeka še najbolj osveži, posebno po topli kopeli. Vendar pa je treba zelo paziti, ker je vsak ne prenese.

Če se po kopeli ne počutiš prav dobro, je to znak, da si se kopal v prevroči ali pa v premrzli vodi.

Kjer ni kadi, si lahko pomagaš drugače. Vsako jutro se umij do pasu z mrzlo vodo, vsaj enkrat na teden pa po vsem telesu. Otroke na to navadi zgodaj, da se ne bodo potem bali vode.

Kopel dostikrat pomaga tudi pri boleznih.

Če te boli glava, si umij noge v mrzli vodi. Če si prehlajen, si ovij vrat oz. prsa, kjer pač čutiš bolečine, z dobro ožeto krpo

in daj čez njo suh volnen ovoj. Mrzle noge si najprej ogreješ, če jih za trenutek pomočiš v toplo vodo, potem pa dobro obrišeš.

Najbolj koristna pa je parna kopel, ki zelo blagodejno vpliva na kožo, ker jo segreje in napravi mehko in voljno. S tem, da razbremeni notranje organe krvi in jo razdeli pod kožo, opravi taka kopel največje delo. Tudi prekomerno potenje omeji. Zaradi velike izgube vode postane človek po tej kopeli lačen in žejen; prav zaradi tega je priporočljiva za one, ki nimajo teka. Po njej ga bodo dobili.

Često pomaga parna kopel proti zastarelemu revmatizmu. Posluževati pa se je ne smejo oni, ki bolehalo na živčnih in srčnih boleznih.

Nekaj uporabnih sredstev

Če so ti usnjate rokavice premajhne, jih zavij v vlažno krpo. Čez nekaj časa jih natakni na roko in počakaj, da se ti na njej posuše.

Med volneno obleko, ki jo nekaj časa ne misliš nositi, daj kos svežega lesnega oglja, ki vsrka ves duh po vlažnosti in plesnivosti.

Flanel nikdar ne peri v vroči vodi, ker postane trda.

V nogavice pride največ potu, zato jih je treba često menjati. Poleg tega pa tudi nogavice, ki jih nosiš dalj časa, ne držijo toplote.

Predmeti iz aluminija postanejo spet svetli, če jih umiješ z vodo, ki si v njej raztopila boraks (30 gramov na 1 liter vode).

Dobro čistilno sredstvo za srebro je pepel cigaret in smotk.

Dunajski zavitki

Potrebščine: 20 dkg moke, 10 dkg surovega masla ali margarina.

„Kako postanem dober godbenik?“ To brezplačno knjižico pošlje tiskarna Meinel & Herold v Mariboru, števil. 114 vsakemu prijatelju glasbe, ne glede na to, ali se je šele začel učiti ali pa že nekaj zna. Zahtevajte jo takoj po dopisnici.

rine, 4 dkg sladkorja, 1 jajce, pol zavojčka de. Oetkerjevega pecilnega praška, 1 osoljek, marmelada, 1 žlica ruma, beljak za pomazanje, sladkor za potresenje.

Priprava: Iz masti, rumenjaka, sladkorja, soli, ruma, moke in pecilnega praška se napravi na deski testo, ki se tanko razvalja; s koleščkom se izrežejo pravokotne krpice in na nje se da marmelada. Nato se zloži krpice, da nastane torbica in potem se stisnejo testni robovi. Zavitki se pomažejo z beljakom, potresejo z manj drobnim presejanim sladkorjem in spečejo v zmerni vročini.

ALI HOČEŠ BITI LEPA?

Ni pravljica, da so že stari Egipčani poznali kozmetična sredstva. Ko so odkopavali Tutankhamonovo grobnico, so našli v njej posodice pomad in neverjetno lepo dišečih vonjav. To je najboljši dokaz, da ljudje skrbijo za lepoto, kar obstoji svet.

Kaj se danes uporablja za ohranitev lepote in svežosti, ki si je želi vsaka ženska?

ZORAIDA KREMA ohranja svežost in mladost lica ter odstranjuje gube, ki so največji sovražnik lepote.

Dnevna in nočna krema, lonček Din 12-50.

ZORAIDA MILO je izredno dehteče, priporočljivo za vsako polt in se izvrstno peni. Elegantno opremljena škatlica Din 12-50.

ZORAIDA PUDER v vseh barvah, bel, rožnat, crème, ocre, naturelle, je najlažji in brezhiben.

Okusno pakiran v škatlicah Din 6-50, 12-50, 20-50.

MILCH - KREMA DR. BROEMA je edino sredstvo proti pegam in madežem.

Dnevna in nočna krema, lonček Din 12-50.

MELITIS KREMA (rastlinski vosek) je čisti naravni preparat, ki v nekaj dneh odpravi lišaj.

Škatlica Din 10-50.
BORAKS je na vsak način potreben dodatek vode pri umivanju. Škatlica Din 10-50.

Poslednja novost na polju kozmetike so vsekakor preparati:

„OPERA“:

„OPERA“ Eau de Cologne, elegantno opremljena s 100 grammi vsebine Din 40-50.

„OPERA“ parfem, izredno dehteč, elegantno adjustirana steklenica Din 50-50.

„OPERA“ krema za lice, lonček Din 40-50.

„OPERA“ puder, v vseh barvah, velika škatla Din 30-50.

Vse gori opisane preparate prodaja in razpošilja s pošto

PARFUMERIJA URAN,
Mestni trg št. 11, Ljubljana.

Naročnikom v tujini

Ker dobivamo neprestano pisma, v katerih nas rojaki iz tujine prosijo, naj jim sporočimo, koliko je naročnina za „Roman“ izven Jugoslavije, prinašamo danes tarife za vsako državo posebej.

Avstrija vse leto 14 šilingov, pol leta 7 šilingov;

Nemčija vse leto 9 mark, pol leta 5 mark;

Francija vse leto 50 frankov, pol leta 25 frankov;

Čehoslovaška vse leto 70 kron, pol leta 35 kron;

Združ. države in Kanada vse leto 2 dolarja, pol leta 1 dolar;

Belgija vse leto 14 belg, pol leta 7 belg;

Holandija vse leto 5 goldinarjev, pol leta 2½ goldinarja;

Egipt vse leto ½ funta, pol leta ¼ funta;

Anglija vse leto 9 šilingov, pol leta 5 šilingov.

Za ostalo inozemstvo vseletno 120 dinarjev v valuti dotične države, oz. 60 dinarjev za pol leta.

Odpravištvu „Romana“.

NAJSTRAŠNEJSI TRENUTEK

Zaradi pomanjkanja prostora prinesemo rezultate v božični številki

200 dinarjev

na mesec plačujete za novi veliki Brockhausov leksikon.

**20 velikih knjig s
16.000 strani**

razkošno vezanih v polusnje ali platno. Novi Brockhaus bo Vam in Vašim otrokom desetletja najboljša šola v življenju, najzvestejši tovariš in najzanesljivejši svetovalec.

Do zdaj izišlih 6 knjig dobite takoj po vplačanju prvega obroka pri zastopniku največje jugoslovenske knjigarne „Minerve, d d.“

Vse informacije daje „Roman“.

KLIJEJE
vseh vrst po
fotografijah
ali risbah
iz vsakega
najboljše
KLIJARNA ST-DEU
Ljubljana-Dalmatinova 13.

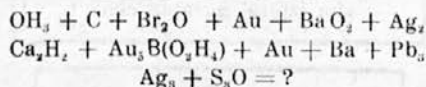
Kupon št.

8

(filmska vprašanja)

UGANKA

KEMIČNA UGANKA

Kaj ti pove ta formula?

REBUS

NI^{bo} S^o I I sreče R

SKRIT PREGOVOR

Kopriva, sodnik, najemnik, praded, mostišče, Polikrat, bruhanje, laket, otava, zamorec, Milena, kuharica.

Iz vsake besede vzemi tri zaporedne črke (iz predzadnje štiri in sestavi iz njih pregovor.

ŠARADA

Reka velika se v morje vali,
zraven pa krava na nečem leži.
Morje in krava, oboje izgine,
ti se zaviješ med mehke blazine.

ZLOGOVNICA

Iz zlogov:

a, bar, bas, di, i, le, na, sa, va,

vr. za, sestavi pet evropskih rek. Če jih potem prav urediš, ti dajo vse prve še eno evropsko reko.

MAGIČEN KVADRAT

A	A	A	A	C
D	H	I	I	I
I	I	I	J	J
L	L	L	L	R
R	S	T	U	V

Besede pomenijo: 1. geološka doba, 2. vrsta pesmi, 3. kemična prvina, 4. del mesta, 5. indijski vladar.

Besede se čitajo enako v navpičnih in vodoravnih vrstah.

ČRKOVNICA

D	L	V	S	K	E	J	S
E	O	U	N	R	Ž	A	I
E	M	L	O	O	M	R	Ž
A	A	M	Ž	O	O	L	G
T	R	M	K	A	O	S	O
A	O	A	T	D	N	G	Č
T	R	S	I	N	E	N	Č
V	E	T	A	R	R	I	I

POSETNICA

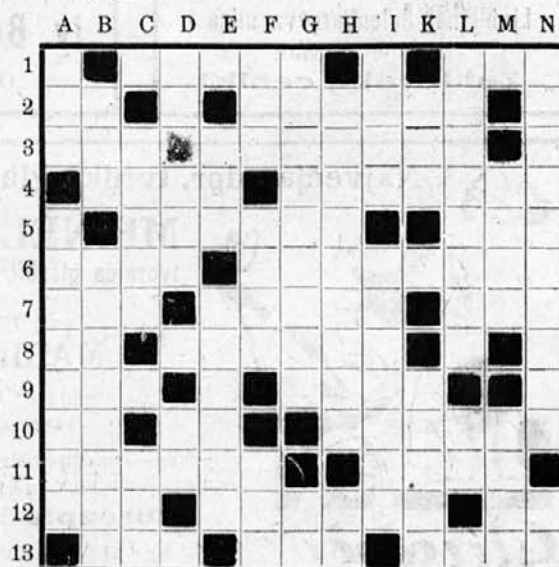
Polde Kanja

Vitanje

Kaj je ta mož po poklicu?

Rešitve iz zadnje številke na 16. strani.

KRIŽANKA

Vodoravno: 1. Vrtarski izraz; zver; 2. Reka v Sibiriji; menica; 3. Angleško ime; duhovnik; 4. Mesto znano po petroleju; reka v Ameriki; 5. Shramba za vozove; prislov; 6. Opis; rimski zarotnik; 7. Paradž, umivalnik; vladar; 8. Ot; rimska boginja; 9. Kleč; ital. izraz za obrežje; 10. It; zaimek, sadež; 11. Majhna odprtina v zidu; trud; 12. Čutilo; oseba iz 1001 noči; egiptovski bog; 13. Star izraz za pagana; mesto na Finskem; zračni pritisk.

Navpično. A. Geometrijski izraz; vest; B. Sočivje; zanos; C. Rimski diktator; ptica; D. Igralna kvarta; kesanje; zaimek; E. Boter; roka; F. Predplačilo; prvi letalec; mesto na Južnem Tirolskem; G. Predpotopna žival; nemški predlog; H. Odlog plačila; predlog; I. Wallensteinov zve-

zdoslovec; Reka v Aziji; K. Sorodnik; trgovski zastopnik; L. Morska žival; ol; M. Ime umorjenega albanskega poslanika; žensko ime; N. Znan Florentinec; veznik.

Rešitev ugank v zadnji številki

Križanka. Vodoravno. 1. Lim, Jablonec; 2. Ab, sin, Eos; 3. Haron, Vltava; 4. Krek; Hel, ena; 5. Posojilo; 6. Salamina, ilo; 7. Tit, recitator; 8. Cigara, as; 9. Licej, anal; 10. Lan, petina; 11. Ti, kis, ciljan; 12. Javor, Kana; 13. Karat, Havana. — Navpično. A. Lahko; B. Ibar, Sicilija; C. Repatica, ar; D. Sokol, Gnova; E. In, Saraj, kot; F. Ju, Homer, sir; G. Vejica; H. Bellini, ap. na; I. Lot, Latinec; K. Osa, Atka; L. Ve, Italijan; M. Elan, los, Nana; N. Amor, mana. — Sarada. Koledar. — Črkovnica. Beri v dijagonali od desnega zornega kota; Kadar se dere behač modri možaki molče. — Ena čba. Razdeli abesedo na pet skupin po pet črk. Števec ti pove, katero skupino moraš vzeti, imenovalec pa, katero črko iz te skupine. Tako dobiš: Kakršen človek, taka beseda. — Vstavljalnica. Ob svojih žuljih je malokdo obogatel. — Posetnica. Kovaški vajenec. — Premikalnica. Apatin, Bitolj, Osljek.

Najboljše tamburice

Farkaševga in sremskega sistema izdeluje in razpošilja z jamstvom stara tovarna tamburice

STJEPAN M. GILG
SISAK, 251, Hrvatska.

Cenik tamburic pošljem na zahtevo zastonj. Odlikovan z dvema zlatima kolajnama.

Foto aparate in potrebščine

dobite v največji izbiri pri

Drogeriji „Adrija“

Mr. Ph. S. Borčič

Ljubljana, Šelenburgova ulica 1

Telefon št. 34-01

Zahtevajte cenik!

Prva jugoslovanska tovarna
dežnikov

Josip Vidmar

Ljubljana, Pred Škofijo št. 19

En gros — en detail.

Dežniki vseh vrst. Vrtni senčniki. Sejski dežniki. Velikanska izbira. Skrajne cene.

Krasna, primerna, mala in
velika

darila

za Miklavža in Božič dobite
v bogati izbiri pri

Iv. Bonač, Ljubljana

Oglejte si razstavo!

Največja odpr. tvrdka glasbil v Jugoslaviji

MEINEL & HEROLD

tvornica glasbil, gramofonov in harmonik

prod. podr.

MARIBOR št. 114.

daje Vam lepo doma

temeljiti pouk

v igranju kakega instrumenta potom pismenega tečaja. Zahtevajte takoj naš veliki

brezplačni katalog

ki Vam da vsa pojasnila.

Blagovna znamka

„Svetla glava“

se je obnesla. — Med tisoči znamk, ki se priglašajo vsako leto, pač pa ni nobena postala znana kakor ta. Radi pozornosti, ki jo vzbuja slika, in radi globokega svojega pomena je postal znak nepozaben.

„Znamka Oetker“ jamči za najboljšo kvaliteto po najnižjih cenah in radi tega načela so

Dr. Oetker-jev pecilni prašek

Dr. Oetker-jev vanilinov prašek

Dr. Oetker-jev prašek za pudinge itd. tako močno razširjeni.

Letno se proda mnogo milijonov zavojčkov, ki pomagajo „prosvitlenim“ gospodinjam postaviti v kratkem času na mizo tečne jedi. Marsikatera ura se je prihranila, mnoge nevolje radi slabega kipenja močnikov je izostalo.

Otroci se veselijo, če speče mati Oetkerjev šartelj, in v otroški sobi ni ničesar boljšega, nego je Oetker-jev puding s svežim ali vkuhanim sadjem ali s sadnim sokom.

Pri nakupu pozor na to, da se dobe pristni Dr. Oetker-jevi izdelki, ker se čisto ponujajo manj vredni posnetki.

Dr. Oetker-jev

vanilinov sladkor

je najboljša začimba

za mlečne in močnate jedi,
pudinge in spenjavo smetano,
kakao in čaj,

šartlje, torte in pecivo,

čajni konjak.

Zavoječek odgovarja dvema ali trem strokom dobre vanilije.

Ako se pomeša 1/2 zavojčka Dr. Oetker-jevega izbranega vanilinovnega sladkorja z 1 kg finega sladkorja in se dasta 1 do 2 laični žlici te mešanice v skodelico čaja, tedaj se dobi aromatična, okusna pijača.

Dr. Oetker-jevi recepti

za kuhinjo in hišo

prinašajo izbiro izvrstnih predpisov za pripravo enostavnih, boljih, finih in raffineskih močnatih jedi, šartljev, peciva, torti i. t. d.

Za vsako obitelj so največje važnosti, ker najdejo po njih sestavljena jedila radi svoje enostavne priprave, svojega odličnega okusa in svoje lahke prebavljivosti povsod in vedno pohvalo gospodinji — tudi onih, ki stavijo večje zahteve — in ker je, kakor je pokazala izkušnja, vsako ponesrečenje tudi pri začetencah izključeno.

Oetker-jevo knjigo dobite zastonj pri Vašem trgovcu; ako ne, pišite naravnost na tovarno

DR. OETKER, MARIBOR.